

[Forsvarsministeren.]

situation er opstået på grund af den revolutionerende udvikling indenfor våbenområdet, navnlig med hensyn til atomvåben. Resultatet er, at vi netop i dette øjeblik befinder os i en overgangsperiode. Og jeg tror, at det er uvisheden med hensyn til omfanget og udstrækningen af denne overgang, der skaber ængstelse i NATO-kredse.

Hvorledes vil landstyrkernes organisation blive i atomvåbenenes tidsalder? Vi har ikke svaret på dette spørgsmål nu, og det synes ikke, som om vi får det før tidligst i slutningen af 1955. På dette tidspunkt skulle de af Storbritannien, Frankrig og De Forenede Stater udførte forsøg være tilendebragt, og vi håber at være i stand til at give medlemslandene vejledning kort tid derefter.“

Det er sådan, situationen vurderes af nogle af Vestens bedste militære eksperter, men general Gruenther må jo affinde sig med, at hans militære indsigt ikke står mål med det ærede medlem hr. Viggo Starckes og med de taleres, som i går med rivende tungefærdighed talte her fra tingets talerstol om de slutninger, der kan drages på grundlag af de nye våben, deriblandt atomvåbnet. Der har jo også været visse strategier, som har taget ordet i pressen og forkyndt, at de vidste bedre besked end NATO's militære eksperter. Jeg overlader til tingets ærede medlemmer at vurdere denne kyndighed på den måde, de finder rigtigt.

Iøvrigt vil der jo for det ærede medlem hr. Viggo Starcke, som for andre repræsentanter for de demokratiske partier, blive lejlighed til i det udvalg, som regeringen og de demokratiske partier er enige om skal nedsættes, at få alle de oplysninger, som kan fremskaffes fra kompetent side vedrørende den våbentekniske udvikling og problemer, der står i forbindelse hermed. Men det er vel ikke unaturligt at vente med vidtgående indgreb i den gældende danske forsvarsordning, indtil NATO's militære eksperter skønner, at udviklingen er nået så langt, at de er i stand til at udtale en mening om de konklusioner, der kan drages. Dette kan også være et svar på de bemærkninger, der i formiddags blev

gjort af det ærede medlem hr. Alfred Jensen vedrørende atomproblemet.

Må jeg dernæst vende mig til spørgsmålet om forsvarrets pressetjeneste og forsvarrets velfærdstjeneste.

Det er jo de ærede medlemmer bekendt, at forsvarrets pressetjeneste gennem meget lang tid har været meget stærkt omstridt. Jeg minder bl. a. om, at umiddelbart efter at jeg i 1953 for anden gang var blevet forsvarsminister, blev der i medlemsbladet for organisationen af officerer indenfor hæren i meget kraftige vendinger fremført ønske om at få forsvarrets pressetjeneste afskaffet i dens daværende form. Det var altså officerernes synspunkt, i hvert fald synspunktet i organisationen af officerer indenfor hæren. Men det er jo også de ærede medlemmer bekendt, at der i en række aviser, bl. a. i „Berlingske Tidende“, hvortil det ærede medlem hr. Carsten Raft er knyttet, meget stærkt blev taget til orde for at få forsvarrets pressetjeneste afviklet, og da der til kritikken, som blev fremført både af officerer og af en række af venstres og de konservatives aviser, også blev føjet en tale af den tidligere socialminister, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, som ganske uberettiget insinuerede, at jeg havde lyst til at bruge forsvarrets pressetjeneste til ensidig propaganda for regeringen og socialdemokratiet, fandt regeringen, at det tidspunkt var nået, da det var rimeligt at tage beslutning om ikke at søge bevilling til fortsættelse af forsvarrets pressetjeneste i dette finansår. Det er det, der nu er sket.

Må jeg dernæst gøre nogle bemærkninger om forsvarrets velfærdstjeneste og civilundervisning. Jeg har været temmelig forbavset over den ihærdighed, hvormed man fra venstres og de konservatives side under debatten i dag har bestræbt sig for at få forsvarrets velfærdstjeneste gjort til et hovedpunkt i denne debat, fordi der i et af de fremsatte forslag findes en bestemmelse om ikke at lovfæste velfærdstjenesten, men lade den fortsætte indtil videre på samme vilkår som forsvarrets civilundervisning.

Om forsvarrets velfærdstjeneste skal være lovfæstet, eller den ikke skal være det, kan virkelig ikke blive noget stort spørgsmål. Det er simpelthen et spørgsmål om, hvad der er mest hensigtsmæssigt, hvis man vil